

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **TESCOMA s.r.o.**, se sídlem U Tescomy 241, Zlín, zast. JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem třída Tomáše Bati 385, Zlín, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 796/44, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 1. 2025, č. j. 57 A 20/2024-91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Správní orgán prvního stupně (Česká obchodní inspekce, inspektorát Jihočeský a Vysočina) provedl dne 1. 8. 2023 kontrolu v provozovně žalobkyně v Písku. V době kontroly se v provozovně nacházely v prodeji čtyři kusy elektrických mlýnků na sůl VITAMINO. Žalobkyně (v postavení výrobce) neopatřila daný mlýnek před jeho uvedením na trh označením CE (potvrzení o souladu výrobku s harmonizačními normami) a adresou výrobce. Tím podle správního orgánu prvního stupně nesplnila § 5 a § 6 nařízení vlády č. 481/2012 Sb., o omezení používání některých nebezpečných látek v elektrických a elektronických zařízeních, a porušila § 13 odst. 2 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky. V protokolu o kontrole seznámil žalobkyni i s tím, že vydal zákaz

další distribuce daného výrobku do doby zjednání nápravy. Proti zákazu i kontrolním zjištěním podala žalobkyně námitky, které však správní orgán prvního stupně zamítl.

[2] Správní orgán prvního stupně následně rozhodnutím ze dne 10. 1. 2024, č. j. ČOI 518/24/2000/HI, uznal žalobkyni vinnou z porušení § 13 odst. 1 a 2 zákona o technických požadavcích na výrobky. Tím spáchala přestupek podle § 19a odst. 3 písm. a) téhož zákona. Za to jí uložil pokutu 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala, avšak žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 4. 2024, č. j. ČOI 54612/24/O100, odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[3] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, který jí v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Povinnost uvést označení CE a údaje o výrobcí přímo na výrobku netíží výrobce tehdy, pokud to povaha výrobku neumožňuje (§ 6 odst. 1 a § 14 odst. 2 nařízení č. 481/2012 Sb.). Důkazní břemeno podle krajského soudu v tomto směru tížilo žalobkyni, nikoliv správní orgán (jde o objektivní odpovědnost za výsledek). Žalobkyně uvedla, že z technického hlediska není možné opatřit označení CE přímo na elektrickém mlýnku, jelikož by jeho povrch nezaručil neodstranitelné provedení označení. Navíc by k rozměru elektrického mlýnku nebyla zaručena dostatečná a logicky očekávatelná viditelnost. Není tak možné učinit ani z ekonomického hlediska. Takové označení by pak narušilo také design výrobku. Podle krajského soudu však žalobkyně nezdůvodňuje, proč přímo na výrobku nelze uvést požadované údaje. Jedná se pouze o její tvrzení; nepředložila důkazy, ze kterých by bylo možné dovodit, že povaha či velikost daného výrobku neumožňuje uvést požadované údaje přímo na něm. Neprokázala ani tvrzení, že by povrch mlýnku nezaručil neodstranitelné provedení označení. Ekonomické a designové důvody navíc nejsou relevantní. Důvody pro neumístění údajů musí být objektivního charakteru. Zejména se musí jednat o velikost výrobku a jeho funkčnost a případně nepřiměřené ekonomické podmínky. Nemůže se však jednat o důvody čistě estetické. Žalobkyně je proto odpovědná za nedodržení požadavků údajů u kontrolovaného výrobku.

[4] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, podle které je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné proto, že se žalovaná nevypořádala s odvolacími důvody. Žalobkyně sice uvedla, že je nezbytné zkoumat konstrukci, materiál, rozměry, barevné řešení a celkový design výrobku, avšak tyto argumenty řádně nezdůvodnila a nepodložila důkazy. Krajský soud se také neztotožnil s tím, že by správní orgány měly vycházet z vlastního osobního poznání výrobku. Podle soudu totiž pro rozhodnutí postačovala fotodokumentace. Z ní pak vyplývá, že přímo na výrobku je uvedena ochranná známka žalobkyně, která zabírá pouze malou část výrobku. Lze proto mít za to, že by na výrobku mohlo být umístěno i označení CE a kontaktní adresa výrobce, aniž by došlo k narušení užitečných vlastností výrobku. Požadované údaje by pak bylo možné umístit i ve vnitřní části výrobku. Podle krajského soudu také v projednávané věci nebyla prokázána ustálená dlouhodobá praxe správních orgánů, která by zakládala legitimní očekávání. O tom svědčí kontrola provedená jiným inspektorátem. Legitimní očekávání navíc nemůže být bezbřehé.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítá, že krajský soud na ni převedl důkazní břemeno, aniž by se důkladně zabýval jejími tvrzeními a důkazní nouzí žalované. Stěžovatelka řádně splnila povinnost tvrzení a s ní spojenou důkazní povinnost. Důkazní břemeno tížilo správní orgán, který se s jejími argumenty nevypořádal v jejich plné šíři. Nedokázal, proč na daném výrobku má být označení CE. Napadené rozhodnutí je také nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nezajistila dostatečně podklady ke svému rozhodnutí.

[6] Krajský soud se také podle stěžovatelky nedostatečně vypořádal s jejími žalobními tvrzeními, k čemuž cituje obsah ustanovení, jimž se nedostalo „pečlivého zhodnocení“. Nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu uvedeným v bodě 24 napadeného rozsudku. Několikrát tvrdila, že označení CE není možné umístit na elektrozařízení vzhledem k vysoké pravděpodobnosti znehodnocení výrobku kvůli jeho povaze. Vzhledem ke konstrukci, barevnému řešení a velikosti elektrického mlýnku nelze označení CE uvést viditelným a čitelným způsobem. Výrobek nemá typickou zadní stranu. Jeho povrch navíc nezaručuje neodstranitelné provedení označení a vzhledem k velikosti by nebyla zaručena viditelnost informace. Uvedení kontaktní adresy je pak nákladné a není to možné ani z designového hlediska. Ani s těmito skutečnostmi se krajský soud dostatečně nevypořádal.

[7] Rozhodnutí žalované se též příčí dosavadní praxi, a bylo tak porušeno legitimní očekávání stěžovatelky. Ta konkrétně uvádí rozhodnutí ve věci láhve na šlehačku DELÍCIA a elektrického mlýnku PRESIDENT 2v1, které žalovaná posoudila jinak než výrobek v projednávané věci, byť se jednalo o podobné případy. Krajský soud v tomto směru chybně dovodil nepřipustnost legitimního očekávání. Stěžovatelka v tomto postupu spatřuje zmatečnost řízení.

[8] Poukazuje také na rozpor vnitrostátní úpravy s právem EU. Z čl. R12 odst. 1 rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 768/2008/ES a čl. 30 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008 podle ní vyplývá, že postačuje i umístění označení CE na obalu výrobku. To plyne i z evropské judikatury. Odkazuje se na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13. 3. 2014 ve věci C-132/13, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV Frankfurt am Main v. ILME GmbH*. Krajský soud se také podle stěžovatelky dopustil přepjatého formalismu tím, že „nezohlednil skutečný smysl a obsah zákona bez zohlednění dostatečného *common sense*“. Odkazuje se v této souvislosti na domněnku rozumu průměrného člověka dle § 4 odst. 1 a 2 občanského zákoníku a na definici průměrného spotřebitele ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že v daném případě nebylo možné akceptovat neuvedení požadovaných údajů na samotném výrobku. Přímo na něm byla uvedena ochranná známka stěžovatelky, která zabírala pouze jeho menší část. Provedení označení přímo na výrobku tedy technicky možné je. Alternativní uvedení označení na obalu výrobku či přiloženém dokumentu je přípustné pouze v případech, kdy označení přímo na výrobku není možné. Žalovaná se závěrem odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a svá vyjádření k žalobě.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných (přípustných) důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Nejprve je však třeba připomenout požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2023, č. j. 8 As 163/2021 - 59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, č. j. 8 As 5/2022-44). Kasační stížnost je navíc opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry (rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351). Pokud tak neučiní, je kasační stížnost nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[12] V návaznosti na shora uvedené se tedy Nejvyšší správní soud především nemohl blíže zabývat obecnou argumentací stěžovatelky směřující k tomu, že umístění požadovaných údajů přímo na daném výrobku není možné. Stěžovatelka související věcné závěry napadeného rozsudku (viz body 22 násl.) v kasační stížnosti nerozporuje, pouze opakuje svá obecná tvrzení, která uvedla již v žalobě. Krajský soud v bodě 29 napadeného rozsudku mimo jiné výslovně poukázal na to, že na výrobku je uvedena ochranná známka stěžovatelky, která zabírá pouze jeho malou část, a proto lze mít za to, že by na výrobku mohlo být umístěno i označení CE a kontaktní adresa výrobce. Ani na toto tvrzení však stěžovatelka nijak přímo (konkrétně) nereagovala. Lze dodat, že konkrétně (a tedy přípustně) polemizuje jen se související částí napadeného rozsudku týkající se rozložení důkazního břemene. Té se (stejně jako otázce přezkoumatelnosti rozsudku) Nejvyšší správní soud věnuje níže.

[13] Krajský soud se v napadeném rozsudku neztotožnil ani s tím, že by se správní orgány dopustily přepjatého formalismu (bod 29 rozsudku). Tvrzení o přepjatém formalismu pak stěžovatelka vnáší i do kasační stížnosti. Uvádí, že krajský soud „nezohlednil skutečný smysl a obsah zákona bez zohlednění dostatečného *common sense*“. Neuvádí však žádné konkrétní tvrzení, jak v tomto ohledu krajský soud při výkladu příslušné právní úpravy (zejm. § 14 odst. 2 nařízení č. 481/2012 Sb.) pochybil, resp. co je ten skutečný smysl a obsah dané právní úpravy. Obecná zmínka o filozofickém pojmu zdravého rozumu (který stěžovatelka uvádí anglickojazyčným ekvivalentem *common sense*) se za konkrétní tvrzení v tomto ohledu považovat nedá. Za dostatečně konkrétní kasační tvrzení reagující na odůvodnění napadeného rozsudku se pak nedá považovat ani samotná zmínka o definici průměrného spotřebitele (kterou stěžovatelka navíc v žalobě neuváděla) či domněnce rozumu průměrného člověka. Stěžovatelka (s odkazem na již zmíněný rozum průměrného člověka či nově také definici průměrného spotřebitele) tvrdí, že u osoby, která je schopná koupit výrobek, nemůže být pochyb o její schopnosti použít údaje na obalu a přiložených dokumentech, případně že by postrádala povinné údaje na samotném výrobku. V bodě 15

pokračování

napadeného rozsudku však krajský soud shrnul, že pokud jsou potřebné údaje uvedeny na obalu či připojeném štítku, jejich oddělením od výrobku a dlouhodobějším neuchováním (což je běžnou zákaznickou praxí) dojde ke ztrátě potřebných informací. Tato tvrzení stěžovatelky tedy nejsou způsobila zpochybnit ani to, že by oddělením obalu od výrobku došlo ke ztrátě potřebných informací, ani to, že by neuchovávání obalu výrobku bylo běžnou zákaznickou praxí, a ani to, že je účelem právní úpravy právě zabránit ztrátě potřebných informací.

[14] Přisvědčit pak nelze ani argumentaci stěžovatelky (uplatněné taktéž až v kasační stížnosti), která se týká rozporu vnitrostátní úpravy s čl. R12 odst. 1 rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 768/2008/ES, resp. čl. 30 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008. Není totiž především zřejmé, v čem konkrétně by měl být stěžovatelkou uváděný rozpor dán, pokud krajským soudem citovaný § 14 odst. 2 nařízení č. 481/2012 Sb. přizpůsobuje požadavek umístění daného označení povaze elektrozařízení. V tomto ohledu nejsou stěžovatelkou citovaná ustanovení s aplikovanou právní úpravou zjevně v rozporu. Ostatně čl. 10 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/95/ES, který Soudní dvůr EU cituje ve stěžovatelkou odkazované reprodukční části rozsudku ve věci C-132/13, taktéž hovoří o tom, že „výrobce opatří elektrické zařízení označením shody CE **nebo, pokud to není možné, obal, návod k použití nebo záruční list tak, aby toto označení bylo viditelné, čitelné a nesmazatelné**“ (zvýraznění provedl NSS). Alternativní způsob provedení umístění tedy také podmiňuje nemožností provést umístění způsobem preferovaným.

[15] Z hlediska logiky kasačního přezkumu má pak před vypořádáním dalších (věcných) námitek přednost posouzení námitek dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které směřují vůči nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje mimo jiné takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou (rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[16] Stěžovatelka v této souvislosti namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s žalobními tvrzeními. Ani tato námitka však není důvodná. Stěžovatelka zmiňuje, že povinné informace lze připojit k obalu a průvodním dokumentům, pokud je není možné uvést přímo na výrobku. Z bodu 24 napadeného rozsudku je ale zřejmé, že si je krajský soud možných výjimek vědom. Stěžovatelka pak sice tvrdí, že krajský soud „ve svém rozsudku nezohlednil uváděné skutečnosti, které byly a jsou stěžejní pro předmět správního řízení“, avšak toto tvrzení následuje po zkopírovaných pasážích z právních předpisů (resp. „Modré příručky k provádění pravidel Evropské unie pro výrobky 2022“), aniž by bylo zřejmé, jaké skutečnosti měl krajský soud v rámci svého vypořádání opomenout. Stěžovatelka také znovu uvádí, proč podle ní není možné uvést povinné údaje přímo na výrobku. Krajský soud ale v již zmíněném bodě 24 napadeného rozsudku tato tvrzení stěžovatelky zohlednil; pouze

dospěl k tomu, že zůstala v rovině obecných tvrzení, bez bližší konkretizace nebo jejich prokázání. K tomu je navíc třeba dodat, že k rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je třeba přistupovat obezřetně. Není totiž porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud nebuduje vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161).

[17] Pokud by krajský soud přezkoumal rozhodnutí správního orgánu, které bylo samo nepřezkoumatelné, zatížil by tím vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91). Stěžovatelka v tomto ohledu namítá, že správní orgán nezajistil dostatečně a zcela podklady ke svému rozhodnutí. Tato námitka však také není důvodná. Stěžovatelka neuvádí, jaké konkrétní podklady měl ještě zajistit a z jakého důvodu. Pouze zmiňuje, že se měly týkat vlastností daného výrobku. Krajský soud v bodě 27 napadeného rozsudku nicméně vysvětlil, proč považoval za dostačující vycházet pouze z fotodokumentace výrobku. Stěžovatelka pak tento závěr konkrétněji nerozporuje.

[18] Jde-li o námitky týkající se nesprávného právního posouzení, zde stěžovatelka namítá, že správní orgány zasáhly do jejího legitimního očekávání. Otázkou legitimního očekávání se zabýval už krajský soud, který v bodě 30 napadeného rozsudku uzavřel, že žádná ustálená dlouhodobá praxe prokázána nebyla, a že je přípustné, pokud správní orgán svoji praxi změní. O tom, že ustálená dlouhodobá praxe prokázána není, podle něj svědčí také to, že téměř shodný výrobek posoudil jiný inspektorát jinak. Stěžovatelka ve zmíněném bodě 30 napadeného rozsudku spatřuje „*zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení*“. Nejvyšší správní soud v tomto směru tedy předně upřesňuje, že zmatečnost i s ohledem na zákonnou definici (§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] zahrnuje případy, kdy chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Situaci tohoto typu se však daná námitka netýká. Taková správní praxe, která zakládá legitimní očekávání, je doplněním psaného práva a způsobila modifikovat pravidla obsažená v právní normě (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, bod 81). Nesprávné posouzení legitimního očekávání by tedy bylo nesprávným posouzením právní otázky, které je podřaditelné pod kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (např. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2022, č. j. 4 Azs 415/2021-43, bod 40).

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti v souvislosti s namítaným zásahem do legitimního očekávání znovu odkazuje na dva výrobky. Prvním z nich je láhev na šlehačku DELÍCIA, o které se zmiňovala v prvním doplnění žaloby. Prvostupňovým orgánem v daném případě byla Česká obchodní inspekce, inspektorát Jihomoravský a Zlínský, a jeho rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 8. 2022. Rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí pak žalovaná vydala dne 29. 7. 2024. Rozhodnutí žalované tedy bylo v případě zmíněné lahve vydáno později než v nyní projednávané věci. Podle stěžovatelky je toto posouzení příznivější vůči ní, byť se na tom se žalovanou neshodne (viz její vyjádření ze dne 26. 8. 2024 k prvnímu doplnění žaloby). Další výrobek, na který se stěžovatelka odkazuje, je elektrický mlýnek

pokračování

PRESIDENT 2v1. Ten zmínila ve druhém doplnění žaloby, v jehož rámci přiložila protokol o kontrole ze dne 30. 10. 2024, který vyhotovila Česká obchodní inspekce, inspektorát Královéhradecký a Pardubický, jakožto prvostupňový orgán v dané věci. Podle stěžovatelky je právě tento mlýnek identický s mlýnkem ve věci nyní projednávané.

[20] Nejvyšší správní soud ve vztahu k tomuto okruhu námitek nepřehlédl, že se krajský soud s otázkou legitimního očekávání vypořádal dosti stručně a výslovně nereagoval na stěžovatelkou konkrétně uváděné skutečnosti (rozhodnutí). Otázku legitimního očekávání však nepominul a zjevně se jí zabýval, tedy i v tomto ohledu je třeba považovat odůvodnění rozsudku za přezkoumatelné (viz bod [16] shora v něm citovanou judikaturu). Klíčové v tomto ohledu především podle Nejvyššího správního soudu je, že i odkazovaný protokol (ve druhém doplnění žaloby) o kontrole stěžovatelkou zmíněného „téměř shodného výrobku“ je pozdějšího data než protokol či rozhodnutí v nyní projednávané věci. Navíc jej vydal jiný prvostupňový správní orgán. Rozhodnutí žalované, na které se stěžovatelka odkázala v prvním doplnění žaloby, taktéž bylo vydáno později (jak již bylo uvedeno shora). Aniž by tedy bylo nutné hodnotit, nakolik byly zmíněné výrobky odlišné a zda se jednalo o odlišné posouzení, nejsou s ohledem na datum jejich vydání stěžovatelkou předložené listiny z povahy věci způsobilé prokázat její legitimní očekávání. Dokonce i samotná argumentace stěžovatelky se týká toho, že správní orgány posoudily obdobné věci jinak později, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí, a nikoliv dříve. I pokud by pozdější rozhodnutí správních orgánů byla vůči stěžovateli příznivější než v nyní projednávané věci, nic by to neměnilo pro nynější věc. Tvzení stěžovatelky, že v mezidobí nezaznamenala změnu „závažných a principiálních důvodů“, která by ospravedlňovala změnu správní praxe, už presumuje právě to, že správní praxe zakládající legitimní očekávání v době vydání napadeného rozhodnutí existovala.

[21] Zbývající kasační námitka uplatněná stěžovatelkou se týká otázky rozložení důkazního břemene. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v této souvislosti uvádí, že nesprávné posouzení této otázky zakládá „nepřezkoumatelnost spočívající v tom, že byla dána nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí a jiná vada řízení“, je třeba i zde úvodem upřesnit, že nesprávné posouzení otázky rozložení důkazního břemene při aplikaci právní normy není případem nepřezkoumatelnosti či jiných vad řízení, nýbrž nesprávného právního posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz např. rozsudek NSS ze dne 2. 12. 2009, č. j. 1 Afs 97/2009-73, bod 15). Stěžovatelka konkrétně namítá, že krajský soud na ni nezákonně převedl důkazní břemeno. To má však tížit správní orgány, nikoliv ji.

[22] Nejvyšší správní soud ve vztahu k této námitce vycházel z již existující judikatury, konkrétně z rozsudku ze dne 30. 4. 2025, č. j. 7 As 337/2024-29. Ten se sice netýkal elektrospotřebiče, nýbrž hračky, zabýval se však shodně chybějícím povinným označením přímo na výrobku a tím, koho tíží důkazní břemeno při posuzování, zda povaha výrobku neumožňuje uvedení povinného označení přímo na něm. Jeho závěry proto lze vztáhnout i na projednávanou věc.

[23] Nejvyšší správní soud v této souvislosti v návaznosti na uvedenou judikaturu uvádí, že výrobce neodpovídá za daný přestupek v případě, kdy je prokázáno, že údaje o identifikaci výrobku a výrobce není možné uvést přímo na výrobku (tj. povaha či velikost výrobku to neumožňuje). Tedy za situace, kdy správní orgán neshromáždí dostatek skutkových okolností svědčících o tom, že uvést údaje přímo na výrobku možné bylo. Uplatní se proto obecné principy, které se vztahují na dokazování v sankčních správních řízeních. To znamená, že v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, jak vyplývá z § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.

[24] I v nyní projednávané věci je tak třeba korigovat závěr krajského soudu, podle kterého důkazní břemeno v posuzovaném případě (a případech obdobných) tíží výrobce, nikoliv správní orgán. Na druhou stranu však i zde Nejvyšší správní soud uvádí, že *„procesní pasivita obviněného může vést k tomu, že nebudou vyvráceny usvědčující důkazy, které lze vyvrátit pouze na základě důkazů předložených obviněným (které zpravidla ani nikdo jiný než obviněný nabídnout nemůže)“* (Bohadlo, D. § 21 Zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek. In: Bohadlo, D. a kol. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2022.). Podobné úvahy jsou obsaženy i v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Lze odkázat na usnesení ze dne 13. 4. 2022, č. j. 4 As 278/2021-24, bod 19, ze kterého vyplývá, že *„[p]řestupkové řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, které jsou zakotveny v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, takže správní orgány jsou v něm povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž i bez návrhu jsou povinny zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být z moci úřední povinnost uložena. Tato skutečnost však vzhledem ke znění § 52 správního řádu nezabavuje účastníka řízení povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení, a proto musí prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66)“*.

[25] V posuzované věci podle Nejvyššího správního soudu zjistily správní orgány stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Ani zde totiž z ničeho zjevně neplynulo, že by označení CE a kontaktních údajů výrobce nebylo možné uvést přímo na výrobku. Podle kontrolních zjištění se nejedná o nikterak drobný či materiállově nebo obecně svou povahou „výjimečný“ výrobek, že by se u něj nabízelo, že požadované identifikační údaje není možné z povahy věci uvést přímo na něm. Přitom (jak již uvedl krajský soud) je to právě výrobce, kdo disponuje potřebnými informacemi o povaze výrobku, který by svými „technickými“ vlastnostmi nemusel být pro umístění identifikačních údajů přímo na něm vhodný. Z pořízené fotodokumentace například plyne, že přímo na těle výrobku se nacházela ochranná známka stěžovatelky (jak uvedla také žalovaná v napadeném rozhodnutí). Stěžovatelka během řízení před správními orgány ani před soudy nenabídla dostatečně konkrétní tvrzení či bližší argumentaci ohledně toho, že by povaha a velikost výrobku neumožňovala uvést příslušné údaje přímo na něm. Veškerá její tvrzení byla pouze obecná a neobsahovala ani žádné upřesnění týkající se například technických či ekonomických faktorů, o nichž se stěžovatelka opakovaně zmiňovala. Uvedené platí tím spíše, pokud logo stěžovatelky, které zabírá pouze malý prostor výrobku, na něm zjevně možné uvést je. Správní orgány tak své povinnosti v tomto ohledu dostaly. Ve svém

pokračování

důsledku tedy ob stojí i závěry krajského soudu, byť se zmíněnou korekcí. Ani tato část kasační stížnosti tak není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je zčásti nepřijatelná a zčásti nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu